

MARCELLO POTOCCO

MARCELLO POTOCCO

Pesmi

njej

Prej bo zahajajoče sonce ožarilo najino blitvo,
kot pa bova midva poklenila k tlom,
se zazrla v majhnega polžka izbuljenih tipalnic,
prestradanega ali pa požrešnega,
in se nasmehnila in rekla: naj tudi on živi
od nečesa, in ga pustila prebresti svojo pot naprej
z najinega vrta.

Prej se bo obesila noč, preden bo dež toliko namočil zemljo,
da bova brez skrbi zanjo; sva postala obsedena z njo,
odkar paziva na *najino zelenjavo*? Sva končno sposobna
videti, koliko dežja in koliko sonca je treba,
da smo srečni?

Prej se bo obesila noč, preden bova midva družno zadihala
kot eno. Ali res tako težko z nosnic ujameva dih drug pri drugem;
v sanjah sva sama, toda moje sanje lahko kričijo skozi tvoje telo,
na koncu tako ali tako veva: saj sva skupaj celo, kadar samujeva.

En sam pregib, ena sama smet na blatni terasi,
en sam korak po njej; šola, gozd, borovci. Vse to me spominja,
da se katalog besed vse hitreje spreminja v eno besedo,
pravzaprav morda v en sam zlog. Ne upam si ga imenovati.

Prej bom dozorel,
preden bom imenoval svoj prvi zlog.

Najina zelenjava ne pozna zlogov, pa vendar umre.

Naredila jo bova na olivnem olju, s česnom;
vodo blitve bova vrgla stran, in, glej,
tako bova preživela še en dan več.

Najina zelenjava nama ni ničesar naredila. In ko jo poreževa,
niti ne pomisliva, koliko gub si je nabrala blitva.

Prej bo jutro. Preden se bova spet zbudila
in se žalostno spomnila prejšnjega dne.

Saj. – Tako naj bo.

nama

Nekako si domišljaš, da nekaj iščem,
pa ne veš, kaj in na kakšni poti
in zakaj ne najdem – mogoče.

Nekako si domišljaš, da nekaj iščeš,
pa ne veš, kaj, in na kakšni poti
in zakaj ne najdeš – mogoče.

Nekako si domišljaš, da iščeva nekaj
in da je to nekaj isto na isti poti
in da bova skupaj našla – mogoče.

No, nekako še ne veš, da sva res skupaj,
pa skupaj ničesar ne iščeva, na nobeni poti,
razen tu, kjer že stojiva

in kjer je vse, kar zares čakava,
naslednje ljubljenje, v katerem bova začutila,
da ne potrebujeva steze. Razen stičišča.

V tem spremenljivem dnevu te še
strese tišina *odtrgovanja*, glasba,
kakor potres, ki pomni minljivost:
smeh najstnice čuješ; redki kameni štrclji
odpadajo in se morda zbirajo spodaj.

Medtem ko ona
na Veliki planini opazuje sonce, dolino in morda čuti
samo, kako čudovito zelena je trava.
Ne ureže – tako kot ostro napeta godala;
preden izgrknejo svoj zadnji glas.

Nebo kot da je
polno sna in prelaga
svoj težki pogled

navzdol, na zagrinjalo
zemlje, njen nemirni jek.

*ustavi svoj pogled,
daj travi zacveteti,
ne rožam, travnim*

*bilkam; kakor grd bo cvet,
toliko bolj neznamen boš.*

Prijateljica,

zakaj se čudiš, če se ti v teh
letih še ni zaiskrilo, kaj
je to, kar iščeš? Ko toliko poti
ne poznaš; spregledovati je človeško.
Kolikokrat bi bilo zadosti pogledati
v jutranjo zarjo,

kakor ko smo se
vzpenjali na Krn.

Ali v večerni mrak,
pod katerim reka tiho dere strugo.
In začutiti.

Ali že zjutraj zaslišati
otroški smeh. In je enako, kot da
začutiš najgloblje ljubljenje dveh teles.

Tebi lahko podarim zarjo in mrak
in *svoj* smeh, in sončne dneve,
kakor se te bom vedno spominjal.

Njej podarjam svoje telo. Iskrico bolečine
in iskrico strasti. Vžigalico, ki vodi
skozi predor iskanja. Vsi trije še blodimo.
Zatorej se ne boj mojih besed.

Pesem o Manci

Spomin je hladen, in nobena iskrica ne zaživi v njem,
pa čeprav je spomin edino, kar ti ostane, potem
ko odidejo kraji, ljudje in slednjič
iskre bolečine, ki se včasih rodé ob vzvalovanju
časa in prostora, kakor Proustova magdalenica;
in potem na koncu iščeš celo izgubljeni spomin –
tako hladno sam ostajaš –
kajti ne znaš ga raztegniti, ne znaš ostati v njem,
ne zmoreš razliti vseh lepih krajev, lepih obrazov otrok,

vseh, ki si jih srečal – in Mance. Ne zmoreš jih preliti v ljubo
 Zemljo, ki vsepovsod cveti in zeleni na novo, ki ji
 daljave bleščijo večno modro; večno. Tako
 hladno sam ostajaš, ne moreš govoriti edini svoji
 zaupnici, da misliš na drugo, še ne žensko, pa
 čeprav samo na njeno nedolžno žarenje, ki te vabi,
 in niti ne veš kam niti ne kako, samo šel bi za njo,
 če bi magdalenica lahko nazaj pripeljala čas in ne le
 odličnega posnetka, sledi časa; nit čudenja, ki si jo
 že davno založil nekje in je ne znaš več odkriti.

Manca ti jo je razkrila za kratek čas.

Toda zakaj samo

daljave te ljube Zemlje bleščijo večno? Zakaj
 je več en samo tok Soče in ne to, da sta se kopala v njej?
 Ter dar otrok, ki je še, še potem ko otroci odidejo?
 Tako hladno sam ostajaš. Tako boleč zid si razpredel
 med sabo in svetom. Še Manca, ne veš, če ga lahko strga;
 in ne veš, koliko sledi bo pustila za sabo.

Veš, da se bo usedla, v tok prihodnjih dni,
 ostrgala, z vsakim dnem, z vsako vožnjo zjutraj,
 v *tvoj* nemirni jek, ki odmeva skupaj z Zemljinim,
 ta Zemlja te je rodila, to veš, in zato ima pravico,
 da te prepreda z bolečino. In če ti je Manca
 dala toliko lepih dni in večerov,

potem bolečina morda odtehta.

svetleča luna,
 zakrita za oblake,
 poln krajec milosti,

ki še vedno zapusti hlad,
 ki te pusti *na tleh*.

Metafora

prevroč je ta glas, mukoma izvržen v pesek,
včasih izgovorjen; da se ne izgubim sredi valovanja
telesa, pretakanja krvi, ki ne ve niti, ali hrani
meso ali ne.

ali se izgublja v neodločnem
nihanju med dvema mislima, med plimovanjem čutov,
kakor da bi se hotela spremeniti v vodo, ki bi me potem
napojila in se znova pretočila v kri, še neodločno.
toda želel bi, da se umiri, da lahko hrani
in mojo ljubezen do zrele ženskosti in mojo navezanost
na nedolžni smeh, ki mi pravi: želim si,
da vidiš tudi otroka. kateri otrok in katera ženska sta to?
ju vidim samo jaz v svojih očeh?

ali mi ena zares
še vedno pravi, ljubim te; in druga, koliko mi daješ,
da se bosta moje telo in duša nekoč prerodila?

poslej
morda bo še vonj rože, slutnja tihega upiranja rečnim strugam
celo v mojem smehu, v mojem nežnem govorjenju. rože, ki bo,
odtrgana, nekoč uvela, pa samo j az bom vedel,
da si želim tega venenja.

ki bi napolnilo kri,
eno deročo, uporno, drugo tiho in potrpežljivo,
zajedajočo se v breg mojega telesa, tega telesa,
ki si želi bližine drugega telesa, in bližin drugih duš,
teh mehkih zadoščenj, ki jih zlagoma – zlagoma slutim.

* * *

danes, kot na kraju meseca, bi
se bilo znotraj laže izčistiti vsega –
tebe,
in nikoli ne spoznati, da celo tisto, kar ni greh,
je lahko greh v tvojih oče ...
polovičen, kakor ta krajec, bi hotel vedeti,
ali se odločiti za greh, za tvoje oči, za svoje oči,
za bolečino, za odrevenelost,
za osamljenost brez primere,
za to,

da mi nisi pustila niti enega samega madeža tebe,
ne krvi, ne solze, ne ličila,
samo čisto praznino,
kot da te nikoli ne bi bilo tu.

pa vendar si. globoko v tem mojem telesu si,
trgaš me od bolečine, hočeš me razgnati
in ne znam se ti upreti, nič več,
ne zmorem govoriti, samo še pisati, in še to
mi pojenjuje, v navalu, kot da se mi dviguje
celotno telo in me bo grizlo še čez zrak.

še vedno te ljubim, saj to veš